

Z OBSAHU	Duch Svatý vždycky řídil tuto loďku. Promluva papeže Františka	04
	Mučedníci komunismu: Mons. Augustin Pacha	07
	Pravda o islámu. K výročí řezenské přednášky Benedikta XVI.	08
	Pohled na liturgii: Příčiny antiritualismu podle sociálních antropologů	10

TRADICE OTCŮ

Z pojednání „O Ježíšově království“ od svatého kněze Jana Eudese (1611–1680)

Musíme na sobě napodobovat a naplňovat Kristův život a jeho tajemství. Musíme tedy Krista často prosit, aby je on sám v nás i v celé své Církvi uskutečnil a naplnil.

Neboť Kristova tajemství ještě nejsou zcela uskutečněna a naplněna. Taková jsou sice v samotné Ježíšově osobě, nikoli však v nás, kteří jsme jeho údy, ani v Církvi, která je jeho tajemným tělem. Boží Syn přitom chce s námi a s celou Církví svá tajemství sdílet, a dokonce je rozvíjet a v nich pokračovat: jednak prostřednictvím milostí, jež nám ze své vůle dává, jednak prostřednictvím účinků, jež v nás chce těmito tajemstvími vyvolat. Takovým způsobem je v nás chce naplnit.

Proto říká svatý Pavel, že Kristus dochází svého završení ve své Církvi a že my všichni přispíváme k jejímu budování a k dosažení věku její plnosti, to znamená tajemného věku, kterého se Kristus dožívá ve svém tajemném těle a který se naplní až ve den soudu. A na jiném místě též apoštol praví, že *na svém těle doplňuje to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap*.

Tímto způsobem Boží Syn ustanovil, že v nás uskuteční a naplní celý svůj život a všechna svá tajemství. Chce v nás uskutečnit tajemství svého vtělení, narození i skrytého života, když se v nás utváří a znovu se rodí v naší duši svatými svátostmi křtu a božské eucharistie a působí, že vedeme duchovní a vnitřní život, jenž je s ním skrytý v Bohu. [...]

A jednou nás chce přivést do stavu plnosti života ve slávě a nesmrtnosti, až nám dá žít spolu s ním a v něm slavný a věčný život v nebi.

Stefano di Giovanni: Maria a Dítě se svatými (1430–1432). Foto: Wikimedia Commons

Svátek světla, nikoli tmy

S tím, jak se sblížíme s kulturními zvyklostmi Západu, objevují se i u nás některé nové – spíše už sekulární – svátky a svět komerce nám je vytrvale strká pod nos. Tak se ujal den svatého Valentina jako svátek zamilovaných a zdá se, že se začíná ujímat i halloween jako den převleků a strašidel. Je přitom prezentován především jako zábava pro děti a někteří křesťanští rodiče s ním mají problém.

Někteří evangelikálové ho odmítají jako pohanskou záležitost; podle nich je to vlastně oslava zla a strachu.

Katolíci to nevidí tak striktně. Někde ho slavili už od 8. století a zejména od 9. století, kdy papež Řehoř III. pro-

hlásil 1. listopad za Svátek všech svatých a halloween se víceméně stal jeho vigílií.

I když samotný koncept halloweenu je vlastně katolický, jeho dnešní podoba jako noci hrůzy, strašidelných příběhů a děsivých masek na každém rohu je moderně sekulární a s katolickou kulturou už nemá mnoho společného. Katolický étos halloweenu je dán spíše překonáváním zla než zlem samotným. Pro nás je to tedy oslava světla, ne oslava tmy. Svatí už jsou přece v nebi, vstoupili do světla, do blaženého patření na Boha.

Starí Keltové, u nichž podzimní svátek *Samhain* vznikl, si představovali, že

Dokončení na str. 2

Foto: http://denvercatholicregister.org/Alexander_Buehler/
Caritas Iraq

Asia Bibi má být popravena

Pákistánský nejvyšší soud 16. října potvrdil rozsudek smrti pro Asii Bibi. Tato matka pěti dětí byla poprvé odsouzena před čtyřmi lety. Soud je pod masivním tlakem radikálních muslimů. Několik soudců, kteří se přimlouvali za uznání její nevinu, bylo zabito.

Bibi je chudá zemědělská dělnice. Na pokyn vlastníka pozemku, kde pracovala, pumpovala pro ostatní dělnice vodu. Ty však nechtěly pít, protože křesťanka svým dotykem nádoby „znečistila“. Obvinily ji, že urazila islám.

Kathnet

Dokončení ze str. 1

v době *Samhainu* přicházejí duchové mrtvých k živým. Keltové jim obětovali zvířata, ovoce a zeleninu, ale odháněli je od svých obydlí zapalováním ohňů. *Samhain* se stal halloweenem, když do Irska přišli misionáři a „konvertovali“ ho. Podobně ho můžeme ve své rodině christianizovat i my.

Před několika lety jsem se octla v katolické televizi EWTN, kde se právě natáčel halloweenový pořad: děti přišly oblečené za své patrony a každý o svém světcí něco vyprávěl. Myslím, že taková oslava je dobrým řešením rodičovského problému, zda dovolit dětem halloween nebo ne. Každý světec je, konec konců, modelem určité role a je dobré, když se s ním děti seznámí.

Michaela Freiová
publicistka a překladatelka

Nejím, aby mohli jíst – Den pro Blízký východ

V pátek 31. října proběhl v českých a moravských diecézích „Den půstu za mír na Blízkém východě, v afrických zemích a na Ukrajině“. Česká biskupská konference pozvala všechny lidi napříč vyznáními a životními přesvědčeními, aby se tento den něčeho zřekli a ušetřené prostředky poslali prostřednictvím některé z humanitárních organizací lidem na Blízkém východě, kteří jsou zasaženi konflikty, zejména pak postupem Islámského státu.

Podle posledních informací Úřadu pro koordinaci humanitárních záležitostí OSN bylo pouze v Iráku od ledna 2014 vysídleno 1,8 milionů lidí. Odhadem 2,8 milionů lidí potřebuje potravinovou pomoc a 800 tisíc jich naléhavě potřebuje pomoc s ubytováním. V Iráku dále 1,26 milionů lidí potřebuje pomoc s přípravou na zimu. Poskytnutí zimních balíčků, jako je např. teplé oblečení, zdravotní služby nebo jídlo, je kriticky důležité.

„Masakry a únosy prováděné Islámským státem poskytují otrěsné důkazy o tom, že severním Irákem se žene vlna etnické čistky proti menšinám,“ uvedla Donatella Rovera ze společnosti Amnesty International u příležitosti publikování souhrnné zprávy o situaci v zemi. Podle lidskoprávního hnutí extremistické ozbrojené skupiny zahájily systematickou kampaň čistek vůči etnickým a náboženským menšinám, včetně masových vražd, únosů, sexuálních útoků či násilných konverzí.

Finanční dary pro pomoc na Blízkém východě mohou lidé odeslat prostřednictvím některé humanitární organizace, např. Charity ČR (sbírka na Sýrii) nebo Člověka v tísni (SOS Sýrie).

TS ČBK

Katoličtí biskupové Sýrie mezinárodnímu společenství: Chcete-li mír, neposílejte sem zbraně

Důrazná výzva k mezinárodnímu společenství, aby ukončilo dodávky zbraní do Sýrie, které živí válku, a ke svědomí křesťanů, aby se snažili neodcházet z vlasti – obsahuje závěrečné poselství katolických biskupů Sýrie, kteří se ve dnech 28. až 29. října sešli v Damašku. Setkání se účastnil řecko-melchitský patriarcha Řehoř III. Laham, dalších jedenáct biskupů šesti ritů spolu s apoštolským nunciem mons. Mariem Zenarim a mons. Giovannim Pietrem Dal Toso z Papežské rady Cor Unum. Apoštolský vikář Aleppa mons. Georges Abu Khazen OFM sdělil agentuře *Fides*, že „na setkání každý představil svůj pohledu a své problémy. Pro nás všechny – řekl – je nejdůležitější být nablízku našim věřícím, poskytovat pomoc a útěchu. Všichni kráčíme tmou a nevidíme východisko. Jedině Kristus žije v srdcích nadějí. Světské mocnosti musí vědět, že nepomáhají míru, posílají-li nám sem zbraně. Potom vybízíme všechny, aby svoji zem neopouštěli. Je to však jen výzva ke svědomí. Jako pastýři dobře víme, jak moc náš lid strádá. Nikoho nelze nutit, aby setrval v situaci, kdy není práce, bída roste každým dnem a životy těch nejdražších jsou v neustálém ohrožení“ – říká apoštolský vikář syrského Aleppa mons. Abu Khazen.

RaVat

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 480 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

SLOVO KNĚZE

Stálý pozorovatel Apoštolského stolce na zasedání OSN

Respektování lidského života od početí do přirozeného skonu, zrušení trestu smrti, náboženská svoboda a svoboda svědomí – to byla hlavní témata vystoupení stálého pozorovatele Apoštolského stolce na 69. generálním zasedání OSN. Arcibiskup Bernardito Auza připomněl, že musí být zaručeno právo na život ve všech jeho fázích. Dále poukázal na to, že právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství naráží v celém světě na překážky. V některých regionech porušování náboženské svobody vzrostlo a co do své brutality zesílilo zvláště vůči náboženským menšinám. Jde o evidentní pošlapávání základních lidských práv. V jiných regionech jsou náboženské svobodě kladeny právní překážky a v některých společnostech vládne diskriminace. Některé státy se snaží omezit náboženskou svobodu na soukromou sféru a přijímají jako závazné takové zákony, jež odporují individuálnímu lidskému svědomí a náboženskému vyznání. „Svět, který chce opravdu respektovat náboženskou svobodu, musí jít za pouhou toleranci. Všichni mají právo praktikovat svoji víru individuálně nebo kolektivně, veřejně a v soukromí a nebo své náboženské vyznání změnit,“ řekl mons. Auza.

RaVat

Národní centrum pro rodinu proti novele zákona o registrovaném partnerství

Národní centrum pro rodinu jako člen Asociace center pro rodinu se připojuje k jejímu stanovisku, které bylo zasláno zákonodárcům před hlasováním o novele zákona č. 115/2006 Sb., o registrovaném partnerství.

Návrh představuje naprostý průlom do rodinného práva a pohledu na fenomén rodičovství: pozornost, která je novele věnována, a případné pozitivní výsledky hlasování, se budou nepřímou formou podílet na dalším oslabení významu biologického rodičovství jako jedinečného a nenahraditelného potenciálu v životě člověka.

Zastánci novely argumentují tím, že rodičovství lze v každé situaci oddělit od jeho biologické podstaty, zárodečné buňky lze považovat pouze za biologický materiál a jejich dárce pouze za zprostředkovatele bez jakékoliv odpovědnosti za osud nově vzniklého člověka. Na rozdíl od praxe většiny evropských zemí není v legislativě respektováno právo dítěte znát identitu svých biologických rodičů, což může mít nevyhnutelný dopad na psychický vývoj dítěte ve fázi hledání identity.

Z dítěte se i přispěním tohoto návrhu může stát komodita, prostředek k uspokojení individuálních potřeb jednotlivců bez ohledu na jeho nejlepší zájem.

Dosavadní právní úprava z hlediska nejlepšího zájmu dítěte nevyžaduje změny. Daná problematika je již dostatečně upravena vedle zákona o registrovaném partnerství i v zákoně č. 89/2012 Sb. (občanský zákoník), který je účinný od roku 2014 jako projev aktuální vůle zákonodárce.

TS ČBK

Islámský stát proti katolické církvi

Islámský stát vidí v Římě poslední překážku vyhlášení kalifátu. Časopis *Dabiq*, vydávaný v angličtině Islámským státem, uveřejnil na obálce obrázek Vatikánu s vlajkou IS na obelisku na Svatopetrském náměstí. K němu je připojen článek „Krucιάda selhala“, který předpovídá, že Řím padne do rukou kalifátu a tvrdého šariatického režimu. Článek vyzývá džihádisty, aby se zaměřili na katolickou církev a další stoupence křesťanské víry. Tvrdí, že dobude Řím a „zláme kříže nevěřících“. Opakuje také předchozí výzvy, aby džihádisté zaútočili na občany Západu, kdekoli je najdou.

Jerusalem Post

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

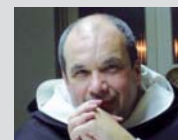
Manželství a rodina je veliké dobro. Plyne to ze samotného lidství. Do přirozenosti člověka je vepsáno zaměření na život ve vztazích s druhými lidmi a tendence i kapacita podílet se na zplodění člověka nového. Z toho odvozujeme, že nejdůležitějším mezilidským vztahem je vztah lásky mezi jedním mužem a jednou ženou, který se naplňuje i tělesně v manželství. Plodem této vzájemné lásky je dítě – největší přirozený dar pro manžele. Děti spolu se svými rodiči vytvářejí rodinu – základní a nejdůležitější lidské společenství, v němž je nejprve sdílena láska a předáváno poznání a hodnoty.

Bůh je autorem lidské přirozenosti, a tedy i původcem z ní odvozených skutečností. On stvořil člověka k svému obrazu, jako muže a ženu je stvořil. On je učinil účastnými na stvoření (*buďte plodní a naplňte zemi* – Gn 1,28) a stanovil, že právě v manželství se mají stát jedním tělem, aby mohl vzejít nový člověk. A nejen, aby byl zploděn, ale aby též mohl přijít do bezpečného a stabilního prostředí prochnutého manželskou láskou, v němž by se mohl odmalicka opírat o tátu a mámu.

Každé manželství má tři přirozené vlastnosti, které odpovídají důstojnosti člověka: nerozlučitelnost, věrnost a otevřenost k plodění. K nerozlučitelnosti Ježíš říká: *Co Bůh spojil, člověk nerozlučí* (Mt 19,6). Věrnost podporuje výčet svatého Pavla: *Láska... všechno vydrží a nikdy nepřestává* (1 Kor 13,7–8). K velkodušnému přijímání dětí lze vztáhnout Ježíšův výrok: *Kdo přijme jedno takové dítě kvůli mně, mne přijímá.* (Mt 18,5)

Možná vám připadá, že zde uvádím banální pravdy z běžného života a z katechismu. Zdá se mi však, že žijeme v době, kdy i proti těm nejjasnějším pravdám je veden frontální útok – v politice, v médiích i ve školách. Je třeba nenechat se zviklat a čas od času si zopakovat, co je doopravdy manželství a co rodina.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

KONCIL NENÍ PARLAMENT

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Dvanáct apoštolů (14. stol.). Foto: Wikipedia

Všechny bludy týkající se struktury církevního života a služby slova pramení z toho, že se na Církev aplikuje světský model a tím se opomíjí to jedinečné, totiž její božský původ. Koncil není parlament a biskupové nejsou poslanci, kteří mají

plnou moc a pověření jediné od lidu, jenž je zvolil. Nezastupují lid, nýbrž Krista, od něhož dostali poslání a svěcení. Proto také tam, kde jde o uchování slova pocházejícího od Boha, mluví ne na místě lidu nebo z jeho pověření, nýbrž na místě Krista a z jeho pověření. Zpřítomňují onu situaci, jež je od dnů Pána příznačná pro Boží obec v tomto světě – od oněch dnů, v nich si lidé nezvolili nového hrdinu, který by měl být tlumočnickem jejich nadějí a ideálů, nýbrž v nichž Bůh vyvolil jednoho člověka a poslal ho k nim hlásat svoje požadavky a svou spásu. Stejně tak papež není mluvčím biskupů, jehož si snad sami zvolili a jenž by jim byl zcela k dispozici, nýbrž je ustanoven Pánem a jemu je zodpovědný. Má ztělesňovat a zajišťovat jednotu Kristova slova a díla, jako nástupce Petra, jemuž Kristus na počátku udělil totéž pověření jako společen-

ství „Dvanácti“ a postavil tak vedle sebe kolegiální a monarchický orgán. Tyto dva principy ovšem nestojí proti sobě, ale vzájemně se doplňují. Papež není absolutní monarcha ve smyslu monarchií tohoto světa, jednak pro svou naprostou podřízenost Kristu, neboť je radikálně svázán s posláním, jež mu dal Pán, a to musí spravovat s naprostou věrností; a dále proto, že je odkázán na episkopát. Ale ani primát a episkopát společně nejsou nějakou aristokracií, vůči níž by lid zůstával v pasivní roli provádění a poslouchání. Oba jsou orgány v živém celku Kristova těla, které je jako celek stanem Božího slova v tomto čase. Jejich službou je začlenit se do živého procesu, v němž toto tělo kráčí vpřed dějinami. Slouží budování tohoto těla a sami z něho žijí.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

DUCH SVATÝ VŽDYCKY ŘÍDIL TUTO LOŽKU

Promluva papeže Františka na závěr zasedání synody

Eminence, Blaženosti, excelence, bratři a sestry, se srdcem plným uznání a vděčnosti bych spolu s vámi rád poděkoval Pánu, že nás v uplynulých dnech doprovázel a vedl ve světle Ducha Svatého!

Klidně bych mohl říci, že jsme v duchu kolegiality a *synodality* opravdu prožili synodu, solidární a *společnou cestu*.

Byly to chvíle hluboké útěchy, když jsme naslouchali svědectvím opravdových pastýřů (srov. Jan 10 a CIC 375, 386, 387), kteří s prozíravostí nosí v srdci radost a slzy svých věřících; chvíle útěchy, milosti a potěchy, když jsme naslouchali svědectvím rodin, které se synody účastnily a dělily se s námi o krásu a radost svého manželského života. Cesta, na níž silněji cítí povinnost pomoci slabšímu

a kde se zkušenější dává do služeb druhých, také v konfrontacích. A protože jde o cestu lidí, objevily se spolu s útechami také momenty neútechy, napětí a pokušení, které by bylo možno zmínit podrobněji.

Pokušení

Pokušení nepřátelské umíněnosti, tj. snahy uzavřít se do toho, co je psáno (*lity*), a nenechat se překvapovat Bohem, který je Bohem překvapení (*duch*); do zákona, do jistoty toho, co známe, a ne toho, co se máme ještě naučit a čeho máme dosáhnout. Od Ježíšových dob je to pokušení horlivců, skrupulantů, puntičkářů a nebo – dnes – takzvaných „*tradicionalistů*“ a také intelektuálů.

Pokušení destruktivního humanitářství, které ve jménu klamného milosrdenství obvažuje rány bez toho, že by nejprve hojilo a léčilo, zaobírá se příznaky, a nikoli příčinami a kořeny. To je pokušení „humanitářství“, bázlivců a také takzvaných „*progresistů a liberálů*“.

Pokušení přetvořit kámen na chléb a zkrátit tak dlouhý, tíživý a úmorný půst (srov. Lk 4,1–4) a také **přetvořit chléb na kámen** a kamenovat hříšníky, slabochy a nemocné (srov. Jan 8,7), to znamená přetvořit jej na „neúnosná břemena“ (srov. Lk 11,46).

Pokušení sestoupit z kříže, uspokojit tak lid a neplnit dále Otcovu vůli; podrobit se světskému duchu a nesnažit se ho naopak očistit a podrobit Duchu Svatému.

Pokoušení opomíjet „depositum fidei“ a považovat se nikoli za strážce, ale za vlastníky a pány anebo na druhé straně pokoušení opomíjet realitu a používat pedantský a uhlazený jazyk s cílem mluvit mnoho a neřící nic!

Pokoušeními se nemáme nechat děsit či rozrušovat, ba ani odrazovat, protože žádný učedník není větší než jeho Mistr. Jestliže byl tedy pokoušen Ježíš, jehož dokonce obviňovali ze spolčení s Belzebubem (srov. Mt 12,24), nemohou jeho učedníci očekávat lepší zacházení.

Osobně by mi působilo velkou starost a zármutek, kdyby tato pokoušení nebyla a nevyskytly se vzrušené diskuse, duchovní hnutí (DC 6), kdyby všichni souhlasili nebo se utekli k falešnému kvietistickému pokoji. Naopak, viděl jsem a slyšel – s radostí a uznáním – promluvy a vystoupení plné víry, pastoračního a věroučného zápalu, moudrosti, přímosti a odvahy: *odhodlanosti (parresie)*. A cítil jsem, jak před očima vyvstává dobro Církve, rodin a *suprema lex, salus animarum* (srov. CIC 1752). A to aniž by někdy byla zpochybněna základní pravda svátosti manželství: nerozlučnost, jednota, věrnost, rodičovství čili otevřenost životu (srov. CIC 1055, 1056 a *Gaudium et spes* 48).

Kristova nevěsta a naše matka

A to je Církev, Pánova vinice, plodná a starostlivá Matka, jež nemá strach vyhrnout si rukávy a lít olej a víno na rány lidí (srov. Lk 10,25–37); jež nehledí na lidstvo z proskleného zámku, aby lidi soudila nebo třídila. Taková je jedna, svatá, všeobecná a apoštolská Církev, pravá Kristova nevěsta, jež se snaží být věrná svému Ženichovi a jeho učení. To je Církev, která nemá strach jíst a pít s prostitutkami a celnicí (srov. Lk 15). Církev, která má rozeevřené dveře, aby přijímala potřebné a kajčnické, nejenom spravedlivé nebo ty, kteří se pokládají za dokonalé! Církev, která se nestydí za padlého bratra a nepředstírá, že jej nevidí, ba dokonce se cítí vtažena, ba téměř povinovává pozvednout jej a povzbudit, aby se vydal na cestu, a doprovází jej vstříc definitivnímu setkání se svým Ženichem v nebeském Jeruzalémě.

Toto je Církev, naše matka! A když se Církev v různosti svých charismat společně vyjádří, nemůže se mylit. V tom je

krása a síla *sensus fidei*, nadpřirozeného smyslu pro víru, který dává Duch Svatý, abychom společně všichni mohli přistoupit k jádru evangelia a naučit se následovat Ježíše ve svém životě. To nelze chápat jako důvod ke zmatku a znechucení.

Mnozí si mysleli, že vidí hádající se Církev, kde jedni stojí proti druhým, a dokonce zapochybovali o Duchu Svatém, pravém promotorovi a garantovi jednoty a harmonie v Církvi. Duch Svatý

Pást Pánovo stádce je závazek lásky, lásky, která manifestuje nekonečné Boží milosrdenství slovy ubezpečujícími o naději.

Dobry pastyr (Římské katakomby, 4. stol.)
Foto: Wikipedia, Dnalor 01 (CC-BY-SA 3.0)

v průběhu dějin vždycky řídil tuto loďku prostřednictvím svých služebníků, i když bylo moře nepříznivé a neklidné a služebníci byli nevěrní a hříšní.

Cum Petro et sub Petro

Bylo nezbytné toto vše prožívat s klidem a vnitřním pokojem také proto, že synoda probíhá *cum Petro et sub Petro* a přítomnost papeže je zárukou pro všechny. Úkolem papeže je zaručovat jednotu Církve, připomínat pastýřům, že jejich první povinností je žít ovce, pást ovce, které jim Pán svěřil, a být – otcovsky, milosrdně a bez falešného strachu – přivítiví ke ztraceným ovcím, ale hlavně: jít je hledat.

Jeho úkolem je připomínat všem, že v Církvi je autoritou služba (srov. Mk 9,33–35), jak zřetelně vysvětlil papež Benedikt XVI.: „Církev je povolána a zapojena do vykonávání takového typu autority, která je službou, a plní ji nikoli jménem svým, nýbrž jménem Ježíše Krista... Prostřednictvím pastýřů Církve totiž Kristus pase svoje stádce: On je vede, chrání a napravuje, protože je hluboce miluje. Pán Ježíš, Nejvyšší pastýř našich duší však chtěl, aby se sbor apoštolů, dnes biskupů, ve společenství s Petrovým nástupcem, a kněžími, jejich nejčestnějšími spolupracovníky, podíleli na tomto poslání pečovat o Boží lid, být vychovateli ve víře, orientovat, oživovat a podporovat křesťanské společenství nebo – jak praví koncil – „starat se buď přímo nebo prostřednictvím jiných o vedení jednotlivých věřících v Duchu Svatém k rozvíjení vlastního povolání podle evangelia, k upřímné a činorodé lásce a ke svobodě, k níž nás osvobodil Kristus“ (*Presbyterorum ordinis* 6)... Prostřednictvím naší služby Pán skrze nás dosahuje k duším, učí je, stráží a vede. Svatý Augustin ve svém *Komentáři k evangeliu svatého Jana* říká: „Pást Pánovo stádce je tedy závazek lásky“ (123,5); toto je nejvyšší norma jednání Božích služebníků, bezpodmínečná láska jako ta, kterou miluje Dobry Pastýř: plná radosti, otevřená všem, pozorná k bližním, starostlivá vůči vzdáleným (srov. Augustin, *Sermo* 340,1; 46,15), jemnocitná vůči slabým, maličkým, jednoduchým, hříšníkům, aby manifestovala nekonečné Boží milosrdenství slovy ubezpečujícími o naději (srov. *List* 95,1)“ (Benedikt XVI., generální audience, 26. května 2010).

Servus servorum Dei

Církev je tedy Kristova, je jeho Nevěsta, a všichni biskupové ve společenství s Petrovým nástupcem mají úkol a povinnost strážít ji a sloužit jí, nikoli jako páni, ale jako služebníci. Papež v tomto kontextu není nejvyšším pánem, ale spíše nejvyšším služebníkem – *servus servorum Dei*, garantem poslušnosti a připodobnění Církve Boží vůli, Kristovu evangelium a tradici Církve, přičemž odsouvá stranou každou svoji libovůli, třebaže je vůli samotného Krista „nejvyšším pastýřem a učitelem

všech křesťanů“ (CIC 749) a „má nejvyšší, plnou, bezprostřední a obecnou řádnou moc v Crkvi“ (CIC 331, 332).

Drazí bratři a sestry, máme nyní ještě rok na to, aby v duchovním rozlišování uzrály navržené myšlenky, našli jsme konkrétní řešení mnoha těžkostí a nesčetných výzev, jimž musí čelit rodiny,

a dali odpovědi na sklíčenost, která rodiny obestírá a dusí.

Rok na to, abychom pracovali nad *Relatio synodi*, která je věrným a zřetelným shrnutím všeho, co bylo řečeno a diskutováno v této aule a v menších kruzích. A bude prezentováno biskupským konferencím jako *Lineamenta*.

Pán ať nás provází a vede touto cestou ke slávě svého Jména za neustálé přímluvy blahoslavené Panny Marie a svatého Josefa! A prosím nezapomeňte se za mne modlit. Děkuji.

Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce, kráceno)

„AŽ SE OZVOU KŘESŤANSKÉ RODINY“

„Zmatek pochází ze zlého a obraz, který si veřejnost o synodě vytvářela, působil právě zmatek,“ řekl před několika dny arcibiskup Charles Chaput z Filadelfie, města, jež bude příští rok hostit Světové setkání rodin. Dodal dále, že jej „velmi znepokojila“ synodní debata o učení Církve na téma gayů a rozvedených. Závěrečný dokument považuje za dobře opravený, ale zároveň podotýká, že se dalo udělat víc pro to, aby se zmatek překonal a jasně se potvrdilo učení Církve o manželství a rodině.

Arcibiskup Chaput není ve svých počitech osamocený. Podobně totiž s „velkým znepokojením“ sledovalo synodu mnoho katolíků. Je pravda, že jak závěrečný dokument, tak poselství synody jsou dokumenty důkladně přepracované. To ovšem nic nemění na skutečnosti, že první zasedání synody o rodině bylo rodinám de facto ukradeno. Převládly na něm témata z hlediska rodin okrajová, jako je pastorec rozvedených nebo s rodinným životem nesouvisějící situace homosexuálů. Nedošlo k tomu náhodou. Kardinálové Kasper a Marx otevřeně hlásají, že jim šlo právě o to. Netají se spokojeností nad tím, že cesta byla proražena, zdůrazňují, že v otázce rozvedených a homosexuálů je nutné jít dál a domnívají se, že jsou vysoké šance na získání širokého konsensu na příští synodě.

To je znepokojující. Neméně než synoda sama. Podle arcibiskupa Chaputa nadešel čas, aby se ozvaly křesťanské rodiny, aby se zapojily do debaty mezi synodami v období, které – jak řekl František na zakončení synody – je pro Církev

rokem vyhrazeným pro rozlišování. Jestliže nás tedy synoda zklamala, jestliže se jako rodiny cítíme opuštěni, jestliže nás udivují prohlášení některých biskupů na téma ústupků vůči homosexuálům, vyslovme to nahlas. Při zahájení synody

Lucas Cranach mladší: Kristus zehná dětem (ca 1540)
Foto: Wikimedia Commons

Budoucnost není jen nějakým prostorem v čase. Budoucnost jsou naše děti. A pro ně připravujeme Církev zítřka.

prosil František její účastníky o upřímnost. Vzhledem k tomu, že synodní proces trvá nadále, rozšiřuje se papežův apel na celou Církev, zejména na rodiny, kterých se synoda má týkat. Vyjádřit své znepokojení nahlas se tak stává naší povinností. Tím spíš, že jako otcové a matky hmatatelněji cítíme odpovědnost za budoucnost Církve. Budoucnost pro

nás není jen nějakým prostorem v čase. Budoucnost jsou pro nás naše děti. A pro ně připravujeme Církev zítřka.

Náš hlas v období mezi synodami je o to významnější, že příznivci „otevřenosti“ nás chtějí utišit. Kardinál Kasper už během synodních zasedání vyzval africké biskupy, aby se nevměšovali do diskuse na téma homosexuálů. Andrea Riccardi, zakladatel Komunity Sant'Egidio, vybídl papeže, aby provedl čistku ve vedení římské kurie a odsunul z ní biskupy zděděné po Benediktu XVI. V jejich řadách totiž podle Riccardiho narazil František během synody na největší odpor. Je pravda, že kardinálové Burke, Müller nebo Sarah patřili mezi hlavní oponenty „otevření“. Pokud je papež odvolá z úřadu, příští synody se nezúčastní.

Na jiný projev usměrňování synodní debaty upozornil kardinál Meisner. Po skončení synody vyjádřil překvapení, že na ni nebyli pozváni experti z Papežského institutu Jana Pavla II. pro studium manželství a rodiny. Jako by se hned v úvodu chtělo sdělit, že Jan Pavel II. už nám nemá co říci. Jak máme rozumět tomu – ptá se někdejší ordinář Kolína nad Rýnem –, že jak se zdá pro organizátory synody byl *vox populi*, hlas lidí z ulice, důležitější než *vox Dei*, tj. hlas Boží?

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista

MUČEDNÍCI KOMUNISMU

Mons. Augustin Pacha

Také oblast Banátu, příznačná svou multikulturností a četností menšin, mezi nimi i německou a českou, má svého zástupce mezi mučedníky a vyznavači – prvního římskokatolického biskupa temešvárské diecéze Augustina Pachu.

Narodil se 26. listopadu 1870 v obci Măurenii (Moritzfeld) v oblasti Banátu v dnešním Rumunsku. Přišel na svět jako dvanácté dítě obuvníka Mariana Pachy a jeho ženy Elisabethy Halsdorfer, rodiny švábských Němců. Zajímavostí je, že Augustinův otec pocházel z českých zemí z Petrovic u Hradce Králové, odkud se s rodiči odstěhoval kvůli špatným ekonomickým poměrům rodiny v roce 1938 do Banátu. Předkové Augustinovy matky pocházeli z Bavorska a Falce a do Banátu odešli koncem 18. století. Rodičům se narodilo celkem třináct dětí, ale téměř všechny zemřely brzy po narození či v útlém věku na různé choroby – většinou neštovice či záškrt. Pouze tři z Augustinových sourozenců přežili otce. Jeden z nich, Stefan, se stal také knězem. V letech 1876 až 1881 navštěvoval Augustin obecnou školu v rodné obci, poté v letech 1881 až 1887 studoval na gymnáziu v Kecskemétu a Szegedinu a od roku 1887 v Temešváru, kde v roce 1889 odmaturoval. Následně se rozhodl pro kněžství – v letech 1889 až 1893 absolvoval studia teologie v kněžském semináři v Temešváru a složil doktorát z teologie.

Biskup Banátu

12. srpna 1893 byl vysvěcen v dómu v Temešváru na kněze csanádským biskupem Alexandrem III. Csernekim. Následně působil jako kaplan v Mezőkovácsháza. Otec Pacha byl jazykově velmi dobře disponován – ovládal němčinu, maďarštinu, latinu a naučil se i rumunsky. V letech 1896 až 1898 působil jako zpovědník a kazatel Bukurešti a Brăila. V roce 1900 byl ustanoven sekretářem biskupa z Csanádu, díky čemuž získal četné zkušenosti v oblasti řízení diecéze a také v této funkci podnikl řadu zahraničních cest

do Itálie a rakouské části habsburské monarchie. V roce 1906 se stal kanovníkem a konzistorním radou a obdržel od papeže vyznamenání „Za Církev a papeže“. V roce 1911 se stal diecézním kancléřem csanádské diecéze. Stál také u zrodu Banatia v Temešváru, které v roce 1926 vysvětil a jež se stalo jedním z největších německých kulturních center v jižní

Mons. Augustin Pacha. Foto: <http://ro.wikipedia.org>

Evropě. V roce 1927 byl jmenován titulárním biskupem z Lebedu a 15. května byl v dómu v Temešváru ustanoven apoštolským administrátorem. 5. června 1930 rozhodl papež Pius XI. o vytvoření nového biskupství z csanádsko-temešvárské administratury. V čele nového temešvárského biskupství měl stanout právě Augustin Pacha. 16. října 1930 byl jmenován temešvárským biskupem a 29. října přijal biskupské svěcení a byl uveden do biskupského úřadu. V rámci své biskupské činnosti vysvětil řadu kostelů ve své diecézi, podporoval pastoraci

mládeže, působení řeholí a konání poutí do mariánských svatyň. V rámci multikulturní oblasti Banátu se snažil o pokojné soužití všech národností své diecéze. Rovněž byl činný politicky – v letech 1939 až 1944 působil jako senátor v rumunském sněmu v Bukurešti.

Hákový kříž i rudá hvězda

Jako pastýř temešvárské diecéze prožíval s bolestí zásahy totalitních režimů 20. století – nejprve nacismu, jehož vliv mezi švábskými Němci v Rumunsku ve 30. letech narůstal a projevoval se omezováním pastoračních aktivit a církevního školství, a po válce pak komunismu. I Banát zasáhla v letech 1946 až 1947 konfiskace církevního majetku, zatýkání katolických kněží a likvidace církevních organizací komunistickými úřady. V roce 1948 následovalo zrušení katolických klášterů a mnišských řádů, likvidace temešvárské diecéze a uzavření kněžského semináře v Temešváru. Biskup Pacha po těchto represivních opatřeních komunistického režimu neváhal zveřejnit exkomunikační dekret členů komunistické strany, vydaný Svatým oficiem 1. července 1950 a odmítl se připojit k výzvě režimu, aby se katoličtí kněží a ordináři připojili k národní církvi a souhlasili s odhlášením od Říma a papeže. Tím se stal pro komunistický režim nebezpečnou a nepohodlnou osobou.

Odsouzen jako vatikánský špión

18. července 1950 byl biskup Augustin Pacha jako katolický ordinář, navíc pocházející z německé rodiny, zatčen na faře v Carașova tajnou policií Securitate a odvezen do vězení v Sighetu. Po ročním věznění v jednom z nejhorších rumunských vězení byl převezen do věznice

v Bukurešti a byl připravován vyšetřovateli pro soudní proces. Monstrproces s biskupem Pachou a dalšími devíti obžalovanými, většinou kněžími – např. tajným biskupem v Bukurešti Josefem Schubertem či rektorem teologického semináře v Temešváru Vojtěchem Borssem – probíhal před vojenským soudem v Bukurešti ve dnech 10. až 17. září 1951. Biskup Pacha byl jako většina katolických hierarchů obviněn ze špionáže pro Vatikán, devizové zpronevěry a vzhledem ke svému německému původu i z vstřícnosti k nacistickému režimu, přičemž měl pasivně ve své diecézi přijímat rostoucí vliv nacistů ve své diecézi a jejich zásahy v církevním školství. Toto bylo zcela ab-

surdní obvinění, protože Augustin Pacha se snažil během své návštěvy v Německu v roce 1934 dosáhnout omezení nacistické proticírkevní propagandy a jejích zásahů do církevních záležitostí mezi Němci v Rumunsku. Přesto byl biskup Pacha ve svých osmdesáti letech(!) odsouzen na 18 let odnětí svobody.

Jen ne mučedníkem

V souvislosti s jistou liberalizací komunistického režimu v Rumunsku a s obavami z biskupovy smrti ve vězení, což by z něj v očích věřících učinilo mučedníka, přistoupil komunistický režim v červnu 1954 k Pachovu omilostnění a propuštění. Biskup Pacha byl propuštěn ve velmi

vážném zdravotním stavu – téměř slepý a v pokročilém stadiu rakoviny. Vrátil se do Temešváru a po krátké léčbě byl umístěn do domácího vězení ve farním domě. V období kolem svátku Všech svatých se vážně zhoršil jeho zdravotní stav, byl operován, ale z narkózy už se neprobral. 4. listopadu 1954 „biskup Švábů“ a „lidový biskup“ umírá. 8. listopadu 1954 byl pohřben v kryptě temešvárské katedrály.

Vojtěch Vlček

Mgr. Vojtěch Vlček, historik a pedagog, spolupracuje s Českou křesťanskou akademií a Ústavem pro studium totalitních režimů

PRAVDA O ISLÁMU

K výročí řezenské přednášky Benedikta XVI.

Před osmi lety sklídl Benedikt XVI. za svoje slova o islámu, pronesená na řezenské univerzitě, tvrdou kritiku. Dnes se ukazuje, že měl pravdu. Svět mu dluží omluvu.

Když píšu tento článek, přední stránky novin a zpravodajské portály jsou plné obrazů zachycujících ty nejodpornější barbarské činy, jaké jsme viděli od konce druhé světové války. Tyto hrůzné výjevy přicházejí do internetového prostoru ze Sýrie a ze země dříve známé jako Irák: masové vraždy, křížování, utínání hlav – dokonce i malým dětem –, mučení a systematická skupinová znásilnění; množství únosů žen a dívek, které jsou prodávány do otroctví; tisíce rodin žijících v hrůze, jimž není dovoleno odnést si nic s sebou; domy, starobylé kostely, kláštery a svatyně vyplněny a vypáleny...

Nebýt toho, jak jsou tyto výjevy a zprávy příšerné, zdály by se i bizarní a neskutečné, jako by šílené násilí a chaos 7. století propukly na tichém předměstí amerického Středozápadu. Na YouTube, Twitteru, Facebooku a v Googlu můžeme vidět barvitě ukázky toho, jak asi vypadá islámské dobývání oněch starobylých křesťanských zemí, které dnes nazýváme

Blízký východ. Připomínají se nám nyní dlouhá staletí temnoty, bídy a útlaku nemuslimského domorodého obyvatelstva islámskými panovníky, která podnítila křesťanstvo k pokusu o jejich záchranu křížovými výpravami.

Korán v praxi

12. září jsme si připomněli 8. výročí přednášky papeže Benedikta XVI. na řezenské univerzitě, při níž citoval dávno zemřelého křesťanského císaře, který byl nucen čelit podobným zprávám. Redaktor italských katolických novin *Il Foglio* Camillo Langone v souvislosti s tím napsal, že svět dluží papeži Benediktovi – a císaři Palaiologovi – omluvu za reakci na papežovu přednášku.

„Dnes, kdy se zprávy z bývalého Iráku znovu zapisují do historie a ukazují každému, kdo má oči k vidění, co ve skutečnosti dokáže Korán uvedený do praxe, je nezbytné se vám oběma omluvit.“ Ale Langone se zjevným znechucením na-

psal, že moderní sekularizovaná Evropa „nic takového neudělá“. Takový člověk, napsal, „nevěří v posvátné texty... nevěří v evangelium“.

„Protože je nemožné, aby Evropan pochopil, že někdo věří v náboženství... Člověk, který již nedokáže věřit v Boha, není ani schopen věřit v realitu a nerozpozná ani meč, který má přitisknutý na krku.“

Co Mohamed přinesl nového?

Když se však dnes s našimi podrobnějšími znalostmi vrátíme k oné přednášce, je těžké představit si mírnější reakci na islámský extremismus. Papež Benedikt hovořil o diskusi, dialogu, „jenž vedl – snad v roce 1391 v zimních kasárnách poblíž Ankary – vzdělaný byzantský císař Manuel II. Palaiologos“ na téma islámu, který jeho zemi stále více ohrožoval v podobě Osmanské říše.

Je zaznamenáno, že císař požádal svého spolubesedníka, kterého papež Benedikt popsal jako „Peršana vzdělaného

v otázkách křesťanství a islámu“: „Ukažte mi, co Mohamed přinesl nového. A najdete jen zlé a nelidské věci, jako když kázal, že se má víra šířit mečem.“

Papež poznamenal, že tato poznámka byla zaznamenána někdy „během obléhání Konstantinopole mezi lety 1394 a 1402“. Papež také uvedl, že císař mluvil s „udivující příkrostí – s příkrostí, která nám připadá nepřijatelná“. Ale je zřejmé, že císař tehdy mluvil z vlastní zkušenosti.

Od této své přednášky papež Benedikt slyšel neustálá obviňování, donekonečna opakovaná v západním tisku, že jeho „útočné“ poznámky, jeho „mylné hodnocení“ islámu vyvolalo násilí, které tehdy propuklo.

Víru nelze šířit násilím

Ale co vlastně řekl? Tiše vyzval k návratu nadvlády rozumu v rozpravách o náboženství a zdvořile požádal muslimy, aby se zřekli násilí.

Arogantní západní sekulární média, zaměstnaná útoky na jeden ze svých oblíbených cílů, opomenula citovat zbytek odstavce. Ale právě tam lze najít samotné jádro nejen přednášky papeže Benedikta, ale i reálné odpovědi křesťanství na nekontrolované násilí islamismu a na naši vlastní intelektuálně zblázněnou a rozkošemi posedlou prostopášnost: rozum a víra, „fides et ratio“ a jejich harmonická spolupráce vytváří morální a spravedlivé společenské uspořádání.

„Poté, co se císař tak energicky vyjádřil, vysvětlil, proč je nesmyslné šířit víru násilím. Násilí je neslučitelné s Boží přirozeností a s přirozeností duše,“ řekl papež Benedikt.

Citoval Palaiologa: „Bohu... nečiní potěšení krev – a jednat nerozumně (σὺν λόγῳ) je v rozporu s Boží přirozeností. Víra se rodí z duše, ne z těla. Ten, kdo chce někoho přivést k víře, potřebuje schopnost dobře hovořit a správně argumentovat, bez násilí a hrozeb... K tomu, aby přesvědčil rozumnou duši, nepotřebuje silnou paži nebo jakékoli zbraně či jiným způsobem hrozit danému člověku smrtí...“

Co se stalo s naší globální vesnicí?

Vzhledem k výjevům, které se nám nyní vypalují do mysli, se nám jeho slova jeví jako velice mírná a veskrze rozum-

Kostel v Mosulu. Foto: <http://un.op.org>

ná. A jako podlé a zlé nám připadají požadavky, aby je odvolal a omluvil se za „urážku“ muslimů: jak zrádně a jak vypočítavě bylo vykonstruováno toto pokrytécké „rozhořčení“.

Máme-li odvahu podívat se na výjevy z nového Islámského státu, nového „chalífátu“, jsme ohromeni a zdrceni a klademe si otázku, zda je skutečně možné, aby se

Islám neříká, že všichni lidé jsou si rovni. Vaše hodnoty nejsou jejich hodnotami. Pokud to co nejdříve nepochopíte, stanete se obětí nepřítele, kterého vítáte u sebe doma.

toto dělo v době, kdy je celosvětový trh nasycen západním spotřebním zbožím. Jak se toto může dít v „globalizovaném“ světě? Co se stalo s naší „globální vesnicí“? Cožpak moderní doba s veškerým pohodlím a zábavou, vlídným, západním sekulárním kokakolovým imperialismem nedokázala každého civilizovat a zkrotit celý svět?

Nedávno se objevila fotografie asi osmiletého chlapce, údajně syna jednoho z teroristů „Islámského státu“, který oblečen v modrém značkovém tričku, kost-

kovaných šortkách, kšiltovce a sandálech Birkenstock hrdě drží useknutou hlavu. Hlava musí být těžká, protože ji chlapec drží za vlasy oběma rukama. *Sydney Morning Herald*, který přinesl tuto fotografii, na níž je chlapcova tvář rozostřena, v titulku uvedl: „Chlapec, který je údajně synem Australana Khaleda Sharroufa, drží useknutou hlavu vojáka. Z twitterového účtu Khaleda Sharroufa.“ Většinou se v našich apokalyptických antiutopických představách neobjevuje tolik módních značek najednou.

Pohlédnout kruté pravdě do očí

Tváří v tvář tomuto děsivému modernímu oživení této dávné hrozby, tak strašlivého a zvráceného barbarství, je pro západní liberální intelektuály stále obtížnější opakovat jejich staré mantry. Nakonec budou muset i ti nejdohodlanější pohlédnout kruté pravdě do očí. Ne všichni na světě uvažují stejně jako my, nemají stejné hodnoty, stejné cíle. Ne každá kultura má stejnou hodnotu. Ne každá víra, kterou lidé vyznávají, je stejně „pravdivá“.

A kdyby náhodou poselství z fotografií a videí neproniklo do našich západních lebek, můžeme dnes slyšet přímé varování od zástupce starobylé křesťanské komunity, kterou decimuje ISIS. Dějiny chaldejské katolické církve sahají až ke svatému Tomáši, Kristovu pochybujícímu apoštolovi. Všichni jsme

mohli vidět titulek, který říkal, že poprvé po 1 600 letech se ve starobylém křesťanském městě Mosulu neslavila mše svatá, protože všichni křesťané, chaldejští katolíci, byli buď zabiti, vyhnáni nebo uneseni, aby byli později prodáni do otroctví.

Ve svém exilu v nejistém a pravděpodobně pouze dočasném bezpečí severoiráckého města Erbil nám představitel této zoufalé a truchlící komunity, arcibiskup Amel Nona, chaldejský katolický arcibiskup z Mosulu, zcela bez obalu a bez jemnústek vyžadovaných civilizovanými akademickými posluchači přednášky papeže Benedikta řekl, že doba, kdy jsme se mohli oddávat našim příjemným liberálním fantaziím, je u konce.

„Naše současné utrpení je předehrou toho, které vy, Evropané a západní křesťané, budete zakoušet v blízké budoucnosti,“ řekl arcibiskup v rozhovoru pro list *Corriere della Sera*. „Přišel jsem o svou diecézi. Hmotné sídlo mého apoštolátu okupují islámští radikálové, kteří chtějí, abychom konvertovali, nebo zemřeli. Ale moje komunita stále žije.

Prosím, snažte se nás pochopit. Vaše liberální a demokratické principy zde nic neznamenají. Je nutné, abyste se znovu zamysleli nad naší situací na Blízkém východě, protože ve svých zemích vítáte stále větší počet muslimů.“

Člověk, který již nedokáže věřit v Boha, není ani schopen věřit v realitu a nerozpozná ani meč, jenž má přitisknutý na krku.

Varuje nás: „I vy jste v nebezpečí. Musíte učinit rázná a odvážná rozhodnutí, a to i za cenu, že budou odporovat vašim principům.“

Erbil leží 55 mil východně od Mosulu, na území, kde byli útočníci IS odraženi, ale zcela jistě se jej budou chtít zmocnit. List *Corriere della Sera* uvádí, že biskup požádal o materiální pomoc pro uprchlíky, kteří jsou otrženi a skrývají se

v tomto městě. „8 000 lidí, mnoho starých lidí, (pro nás Západany) obrovský počet dětí, několikaměsíční nemluvnata, trpící dehydratací v důsledku průjmů. Jakýsi sedmdesátník žádá o inzulín. Jiní píšou na kousky pomačkaného papíru názvy léků, o kterých nikdo neví, kde je hledat.

„Humanitární organizace nám darovaly desítky rezavých invalidních vozíků pro nemocné. Používají se také jako židle pro staré lidi. Místní křesťanské organizace spolu s agenturami OSN provozují improvizovanou kantýnu, kde se distribuují rýže, chléb, balená voda. Toalety jsou téměř nepoužitelné.“

Arcibiskup pokračuje: „Domníváte se, že všichni lidé jsou si rovni, ale to není pravda. Islám neříká, že všichni lidé jsou si rovni. Vaše hodnoty nejsou jejich hodnotami. Pokud to co nejdříve nepochopíte, stanete se obětí nepřítele, kterého vítáte u sebe doma.“

Hilary White

<http://www.lifesitenews.com>

Překlad Pavel Štíčka

(Mezititulky redakce)

POHLED NA LITURGII

Příčiny antiritualismu podle sociálních antropologů

Pohrdání rituálem

Nefornální nebo donekonečna přizpůsobitelná liturgie může být *beau mais ce n'est pas la guerre*.¹ Podoba ritu na sebe bere „neplodnou nepředvídatelnost“, což poškozují její nárok na opravdové utváření veřejného pořádku při bohoslužbě. Jak to chápal fenomenolog náboženství Rudolf Otto na počátku 20. století, neukázný rítus, který se halasně dovolává přímého spojení s vytvářením posvátna, má malou šanci úspěšně ho představovat v porovnání s ritem, který o ně pokorně prosí slavnostním způsobem. Tyto tiché, tajemné vlastnosti rituálu, pokračuje Flanagan, jsou nadto tím,

Výzkum sociálních antropologů objasňuje, jak se sociální změny ve společnosti promítly do života Církve a do podoby slavení liturgie.

co umožňuje jeho nekonečné opakování. Přirovnává to k tomu, že literární klasiku (*Bratry Karamazovy*, *Bílou velrybu*) lze číst donekonečna znovu, pokud je v pozitivním smyslu „nejednoznačná“, totiž ne když zvyšuje nejistotu čtenáře o tom, co znamená, ale spíše když zachovává otevřenost vůči konečnému významu (posvátnému).

Opakované používání, uzavírá Flanagan, „vede k přerůstání v porozumění dosahům toho, co nelze uchopit, a zároveň živí touhu po dalším zjevování toho, co je skryté.“² Hlavní myšlenkou je, že pojivo, které drží rituály pohromadě, natolik zřídlo, že již nedrží, a Flanagan

hledá pomoc u starších forem latinské liturgie, když píše: „Formální tradiční formy ritu nelze zavrhnout jako z podstaty kulturně neuvěřitelné. Tyto rity se neuvěřitelnými stávají jen tehdy, když je za takové považujeme.“³

Pohled sociálních antropologů

To je také z velké části evangelium podle anglických katolických sociálních antropologů, kteří se zabývali naším tématem: profesorky Mary Douglasové z Londýnské univerzity a zesnulého profesora Victora Turnera, který na konci své profesní dráhy přeplul Atlantik a stal se profesorem na Chicagské univerzitě.

Mary Douglasová zahájila svou studii *Natural Symbols: Explorations in Cosmology* esejem nazvaným „Away from Ritual“ („Pryč od rituálu“), který v poněkud odlišné formě vyšel v řádovém časopisu dominikánského řádu jako „The Contempt of Ritual“ („Pohrdání rituálem“) v létě 1968.⁴ Varuje, že pohrdání rituálními formami vede lidi k tomu, že k náboženské zkušenosti zaujímají čistě soukromý postoj, od něhož je jen malý krok k otevřenému přiznání k humanismu.

Problém pátečního postu

Jedním rysem, který odlišuje sociální antropology od sociologů, je to, že prvně jmenovaní mají k dispozici mnohem obtížnější, neřekneme-li rovnou neproniknutelný pojmový aparát. Nejsnáze uchopitelný aspekt eseje Douglasové je její kritika zrušení povinného pátečního postu od masa biskupy Anglie a Walesu, což v každém případě obsahuje některé významné klíče, které napomáhají objasnit její přístup.

Páteční půst je jediný rituál, který vnáší křesťanské symboly do kuchyně a do spíže. Odstranění jediného symbolu, který v této oblasti něco znamená, upozorňuje Douglasová, není žádnou zárukou, že místo něho zavládne duch všeobecné lásky k bližnímu (jak zbožně doufali biskupové). Bývalo by bylo lepší stavět na tomto každodenním rituálu než za něj hledat otřepané náhražky. Její vysvětlení jako antropoložky pro rozhodnutí biskupů opustit páteční půst není příliš lichotivé. V důsledku způsobu své výchovy – naráží na *embourgeoisement*⁵ těch, jejichž rodiny kdysi patřily k pracující třídě – byli biskupové, jak se dalo očekávat, charakteristicky necitliví k neverbálním symbolům. Rozhodnutí je příznačné pro toto období Církve: „Jako by liturgická návštěvnicka obsluhovali barvoslepí hradlaři.“⁶

Význam neverbálních symbolů

Problém pátečního postu podle ní upozorňuje na celou otázku přístupu současné Církve k liturgii – symbolicky intenzivní tělesné aktivitě, tak jak se užívá při bohoslužbě. Jejím hlubším argumentem je to, že na kosmos – základní pořádek reality, včetně reality společenské – vždycky pohlížíme prostřednictvím těla, a zejmé-

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

na pomoci těch typů a škály počínání, v nichž se tělo protíná s přírodou a jinými lidmi. S odvoláním na zkoumání struktury rodiny, které v 60. letech 20. století uskutečnil její světský kolega Basil Bernstein,⁷ Douglasová upozorňuje, že děti, jejichž rodiny jsou více „osobní“ než „poziciční“ – to jest děti, které pocházejí z ro-

Na kosmos vždy pohlížíme prostřednictvím těla, a zejména pomocí těch typů a škály počínání, v nichž se tělo protíná s přírodou a jinými lidmi.

din, kde jsou společný život a hierarchie minimalizovány, alespoň v ideálním případě, ve prospěch unikátní komunikace mezi rodičem na jedné straně a každým jednotlivým dítětem na straně druhé – budou pravděpodobně vyrůstat, aniž by byl jejich sluch vycvičen pro vnímání nevyřčených sdělení rituálních kódů. Protože však ve skutečnosti neexistuje lidská bytost, která k životu *nepotřebuje* „rozvíjet koherentní symbolický systém“, chybí těm, kdo rituál odmítají přijmout, něco zásadního pro lidství jako takové.

„Tyto neverbální symboly jsou schopny vytvářet významovou strukturu, v níž

se jednotlivci mohou vztahovat k sobě navzájem a uskutečňovat svůj vlastní konečný cíl... Běda dítěti z osobního domova, které touží po neverbálních formách vztahu, ale bylo vybaveno jen slovy a opovrhováním rituálními formami. Odmítáním ritualizovaného projevu odmítá vlastní schopnost odsunovat hranice mezi vnitřním a vnějším, aby si tak do sebe přijalo strukturovaný sociální svět. Zároveň ničí svou schopnost přijímat okamžitá, zhuštěná sdělení předávaná v náznacích neverbálními kanály.⁸

Důsledky sociálních změn

Toto tvrzení mimochodem vypovídá mnohé o novém fenoménu katolického individualismu chápaného jako systematické znevažování jak společné struktury a hierarchické autority, tak tradiční liturgie.

Mezi příčiny antiritualismu tedy Mary Douglasová řadí především sociální změnu. Ale jestliže sociální změna má přirozenou tendenci vynucovat si novou kosmologii, novou sadu brýlí, jimiž se pohlíží na svět, pak se ti, kterým záleží na katolickém křesťanství, jež má vlastní kosmologii založenou na tradičním rituálu, na svátostech a konečně na Vtělení, musejí pokusit tento lehkovážný řetěz prolomit. Uvolnění skupiny a sítě tam, kde s sebou změna v sociálních vzorcích, zejména v rodině, nese pohrdání ritem, nedostatek silného sociálního skloubení

Foto: <http://te-deum.blogspot.cz>

ve stále amorfnejším, přehnaně personalizovaném, individualizovaném a hierarchie zbaveném světě, bude mít tendenci produkovat „náboženství nespoutanosti“, se svátostnou vírou neslučitelné. Protože Douglasová píše bezprostředně poté, co se na konci 60. let 20. století objevil euforický západoevropský a severoamerický radikalismus, komentuje:

„Toto je část společnosti, od níž očekáváme, že bude slabá ve vnímání zhuštěných symbolů a bude dávat přednost nejasným emotivním symbolům masového efektu. Náboženský styl je spontánnost, nadšení a živelnost. Cení se tělesná disociace v transu, navozená tancem nebo drogami, spolu s dalšími symboly nediferenciace. Rozlišovací sociální kategorie devalvují, ale individuuum se oslavuje. Ego se prezentuje bez zábran či rozpaků. Existuje malý nebo žádný stud, pokud jde o sexuální či jiné tělesné otvory a funkce. Pokud jde o intelektuální styl, málokdo se stará o diferencované jednotky času, respekt k minulosti nebo program pro budoucnost. Mrtví jsou zapomenuti. Intelektuální rozlišování není užitečné ani oceňované.“

A uzavírá: „Obecný tón tohoto kosmologického stylu je vyjadřovat současnou sociální zkušenost. V té je minimum rozlišování a organizace: symbolické chování odráží tento nedostatek. V oblasti intelektu je to katastrofa.“

Neukázněný rítus, který se halasně dovolává přímého spojení s vytvářením posvátna, má malou šanci úspěšně ho představit v porovnání s ritem, který o ně pokorně prosí slavnostním způsobem.

Antiritualistická Církev

Když se toto všechno vztáhne na Církev, trvá Douglasová na tom, že antiritualismus odpovídá „velkorysé vřelosti“ „doktrinní šíře“ „reformních biskupů a radikálních teologů“, jejich „kritickému rozpouštění kategorií a útoku na intelektuální a administrativní kvality“.¹⁰ Podle jejího názoru jsou všechny tyto vývojové tendence vytvářeny konkrétní společenskou zkušeností, zkušeností nomezeného personalismu. Kosmologie, kterou podporují, má však zjevný deficit jak z hlediska duševního života celkově, tak zvláště z hlediska křesťanské inteligence. Jejím vlastním jazykem, „hodnotu konkrétních společenských forem lze objektivně posuzovat jedině analytickou silou propracovaného kódu“: jinými slovy, abychom dekodovali *tento* postřeh (!),

tuctovost duchovního a teologického života, kterou typicky produkuje antiritualistická Církev, je nejlepším možným důkazem neadekvátnosti způsobu života v občanské společnosti, kterou tato Církev předpokládá a reprezentuje.

Zdálo by se, že z práce Douglasové tedy vyplývá, že autentický liturgický život se nevrátí, dokud neobnovíme správně uspořádanou společnost jak na úrovni rodiny, mikrosociální, tak na úrovni makrosociální, společnosti obecně. „Správně uspořádaná společnost“ v tomto kontextu je taková společnost, která dává správné místo společnému životu, hierarchii a sdíleným autoritativním veřejným principům, stejně jako osobní svobodě a kreativité. Zde si můžeme připomenout, že pro Davida Martina je chybou ideologie spontaneity, že si neuvědomuje, že druhý z těchto souborů pojmů pozitivně vyžaduje první.

Aidan Nichols OP

z knihy *Looking at the Liturgy: A Critical View of Its Contemporary Form*

Přeložila Lucie Cekotová

(Redakčně upraveno, mezititulky redakce)

vydal Ignatius Press

<http://www.ignatius.com>

Fr. Aidan Nichols OP (*1948), dominikánský kněz a teolog, působil na univerzitách v Oxfordu, Edinburghu, Cambridge a na Angelicu v Římě

Poznámky

¹ „Krásná, ale není to válka“ ve smyslu „není tím, čím by měla být“. Jde o slavný citát francouzského generála Bosqueta v krymské válce (pozn. překl.).

² Flanagan, *Sociology and Liturgy*, 308.

³ Tamtéž, 325.

⁴ M. Douglas, „The Contempt of Ritual“, *New Blackfriars* 49, č. 577–578 (1968): 475–482; 528–539; idem, *Natural Symbols: Explorations in Cosmology* (London 1970).

⁵ „Zburžoaznění“ (pozn. překl.).

⁶ Douglas, *Natural Symbols*, 42.

⁷ B. Bernstein, „Social Class and Psychotherapy“, *British Journal of Sociology* 15 (1964): 54–64.

⁸ Douglas, *Natural Symbols*, 53.

⁹ Tamtéž, 149.

¹⁰ Tamtéž, 166.

PÉČE, NEBO PENÍZE?

Jak by měla vypadat péče o člověka v terminálním stadiu

Je načase začít hovořit o smrti a umírání a zaměřit se při tom na péči, nikoli na náklady.

Nedávno se mě jeden novinář zeptal, jaká by byla moje představa dobré smrti. Zavtipkoval jsem: Taková, která je hodně daleko! Avšak při své práci hodně přemýšlím o smrti a umírání. Někdo si možná pomyslí, že je to děsivé a snad i nenormální, ale jak nedávno řekl jeden můj kolega: „Je to opravdu ta nejlepší obhajoba života.“ Myslím, že udeřil hřebík na hlavičku.

Smrt je součástí života

Všichni víme, že stárneme a že bychom měli myslet na věci, jako je naše poslední vůle a závěť, příprava na odchod do důchodu, rozhovor s našimi dětmi o tom, co bychom chtěli či nechtěli, pokud jde o péči a podporu ve stáří, a zda bychom neměli přesně popsat pokyny pro postup v případě, že bychom museli čelit závažnému onemocnění. Ale kolik z nás vlastně takto plánuje nebo vede takovéto rozhovory?

Mám zkušenost, že na Západě se smrtí a umíráním příliš nezabýváme a někdy se děsíme cizích kulturních zvyklostí souvisejících se smrtí. Přestože se nám tyto rituály mohou zdát podivné, umožňují pozůstalým vyrovnat se se smrtí a vytvořit ve společnosti prostor pro správné, a dokonce i prospěšné projevení zármutku.

Tyto veřejné projevy, jak tomu bývá u kulturních projevů obecně, mají výchovný účinek. Činí smrt součástí života. Může to znít jako klišé, ale když se zamyslíte nad tím, jak se „vyspělý“ svět vyrovnává se smrtí a s „mluvením o smrti“, má onen cizí přístup jisté výhody.

Proto také nebude vítána žádná iniciativa, která by pomáhala lidem vyrovnat se s tímto problémem. Nemluví o těch, kdo se snaží získat veřejnost pro asistované sebevraždy nebo eutanazii. I když tyto debaty mohou být poučné, vysílají deli-

kátní i ne příliš delikátní zprávy, jež mají tendenci posilovat strach a nejistotu. Mám na mysli spíše instrukce ohledně péče při těžkém onemocnění a zdravotnických postupech, kterých se týkají diskuse o péči o lidi v terminálním stadiu v souvislosti s medicínou, hospici a péčí o staré osoby.

Na prvním místě pacient

Dva nedávné články ze Spojených států zdůrazňují jak pozitivní, tak i negativní přístupy k těmto diskusím. Zdá se, že ústředním bodem jsou samozřejmě rostoucí náklady na zdravotní péči.

Nemůžeme ignorovat problémy spojené se stárnutím populace a jeho důsledky jak pro budoucí zdravotnickou péči, tak vyšší nákladů. Musíme však mít odvahu postavit péči na první místo.

LA Times referují o studii Kalifornské univerzity ohledně účinků včasného rozhovoru o tom, co si pacienti opravdu přejí, a ohledně toho, jaký vliv na jejich pohodu má to, když je o ně pečováno odpovídajícím způsobem. Nijak nás nepřekvapuje, že článek začíná tvrzením, že tito pacienti jsou „šťastnější, mají menší bolesti a zdravotní péče o ně stojí méně peněz“.

Dr. Jonathan Bergman, badatel z nade Roberta Wooda Johnsona při Kalifornské univerzitě, řekl: „Můžete zlepšit péči a zároveň snížit náklady tím, když vše, co děláte, zaměříte na to, co si pacient přeje a jaký je jeho konkrétní cíl, a pak pro něj připravíte léčebný plán, který zajistí, že mu poskytnete takovou péči, jakou chce.“

Bergman se svými spolupracovníky zjistil, že „lidem, kteří umírají, se často dostává péče, jež je špatně koordinovaná a není v souladu s hodnotami či cíli pacienta. To by se mělo změnit.“ A dodává: „Studie ukazují, že když vezmeme v potaz přání pacientů, pak dochází k méně úmrtí na jednotkách intenzivní péče, snižuje se fyzický stres a smrt nepřichází tak brzy.“

To je dobrá zpráva: péče zaměřená na pacienta vede ke snížení nákladů. Když tedy ústředním tématem našich rozhovorů bude pohoda pacienta a jeho legitimní potřeby a přání budou slyšeny a vyslyšeny, mohou si oddychnout zároveň i účetní zdravotnických zařízení!

Na prvním místě peníze

Ale co když se jako motor diskuse namísto zlepšení péče o pacienta pokusíme využít snížení nákladů na péči? Bude výsledek stejný, nebo ještě lepší? Myslím si, že nikoli.

Zpráva na internetovém portálu MSN v sekci „Peníze“ otevřeně zaujímá přístup, u něhož je na prvním místě rozpočet. Článek nese název „Proč potřebujeme diskutovat o smrti“ a jeho shrnutí zní: Zatěžujeme mladé lidi daněmi a zadlužujeme se, abychom mohli financovat předražený systém a nabízet péči o pacienty v terminálním stadiu, která však asi není příliš dobrá. Je načase začít věci nazývat pravými jmény.

Jakmile se však přeneseme přes šokující titulky, autor Anthony Mirhaydari uvádí několik bodů, které se objevují i v článku z *LA Times*:

Faktem je, že 25 % všech výdajů Medicare jde na 5 % příjemců, kteří každoročně zemřou – a 80 % z nich se nachází v posledních dvou měsících života. Největší výdaje jsou spojeny například s pobytem na jednotkách intenzivní péče, který, jak výzkum ukázal, neodpovídá potřebám

a preferencím pacientů v terminálním stadiu, ačkoli je stále více využíván.

Zvláště ve spojení s vršícími se důkazy na podporu výhod méně nákladné paliativní hospicové péče, která lidem umožňuje, aby své poslední dny na tomto světě strávili v klidu domova, a nikoli odstrčení v nemocničním pokoji se spoustou blikajících světel, jenž stojí 30 000 dolarů za noc a kde by byli napojeni na hadičky a intubovaní.

Slova „neschopnost nazývat věci pravými jmény“ (při diskusi o smrti) jsou Mirhaydariho parafrázi slavného výroku Sarah Palinové, jež se vyjadřovala k péči o pacienty v terminálním stadiu, která bude poskytována v rámci reformy zdravotnictví připravené Obamovou administrativou. Mirhaydari si podle všeho myslí, že šlo o správný vývoj, kterému uškodil špatný marketingový tah spíše než nějaká závažná systémová chyba. Stejně tak podporuje myšlenku (podobně jako kandidát na funkci vice-prezidenta Paul Ryan), že by bylo lepší vrátit důchodcům příspěvky, které zaplatili Medicare a dovolit tržním silám, aby se prosadily (jinými slovy: důchodci, starejte se na vlastní pěst!).

Loupež, nebo solidarita

Mirhaydari se pak snaží obrousit hroty svého přístupu návrhem, že úspory v rozpočtu na zdravotnictví by měly být použity pro mladé, jako by existovala prostá volba buď /anebo. Potom provádí dosti

nebezpečný krok, když sděluje, kolik procent nákladů je použito na zdravotní péči o pacienty v terminálním stadiu, a označuje to jako „mezigenerační loupež“. Je velmi nebezpečné takto hovořit.

Jakmile začneme izolovat zátěž pro rozpočet na zdravotnictví, která je způsobena jednou konkrétní částí společnosti, budou nás napadat nebezpečné myšlenky – které budou znít jako ozvěny sedmdesátých let dvacátého století, díla Paula Ehrlicha (*Populační bomba*) a citátů o „neužitečných jedlicích“ z oné éry. Důraz se přenesl od určité solidarity, kterou se systémy zdravotní péče tradičně snaží podporovat, směrem k sobečtějším přístupům „a co z toho budu mít já?“. Mirhaydariho použití výrazu „mezigenerační loupež“ prozrazuje právě tento druh myšlení: staří vykrádají to, nač mají nárok mladí.

Pospíšet si a zemřít

Názorným příkladem je nedávné vyjádření japonského místopředsedy vlády a ministra financí Tara Asa, který řekl, že starým lidem by mělo být umožněno „pospíšet si a zemřít“, aby vláda nevynakládala peníze na zdravotní péči o pacienty v terminálním stadiu.

„Nebesa nedovolte, abyste byl nucen žít dál, když si přejete zemřít. Mohl byste snad klidně spát, když víte, kolik to vládu stojí?“ „Tento problém se nevyřeší, pokud jim neumožníte pospíšet si a zemřít.“

Tato verze „konečného řešení“, jež pochází z nejstaršího státu světa, je nesmírně znepokojující a velmi krátkozraká. Japonci jsou však paradoxně národem, který je znám nejrůznějšími inovacemi.

V Austrálii náš federální parlament (s podporou obou nejsilnějších stran) schválil zákon o vytvoření programu národního zdravotního pojištění pro postižené, který má zajistit uspokojování potřeb zdravotně postižených osob. Bude to neuvěřitelně drahé, ale zatím jsme slyšeli jen velmi málo námitek – pokud vůbec nějaké zazněly –, ohledně nákladů. Diskutovalo se spíše o spravedlnosti, férovosti a rovnosti. Myslím, že pokud jde o závěr života našich seniorů, musí být oficiálně deklarováno: že jim bude zajištěna péče; že budou ochráněna jejich práva a že nebudeme tolerovat zneužívání seniorů v jakékoli podobě.

Nemůžeme ignorovat problémy spojené se stárnutím populace a jeho důsledky jak pro budoucí zdravotnickou péči, tak výši nákladů na tuto oblast. Avšak budeme-li chtít, řešení najdeme. Nejprve však musíme mít odvahu postavit péči na první místo. Pokud na prvním místě budou peníze, nikomu to neposlouží, snad kromě byrokratů. Naším úkolem tedy je nejprve položit správnou otázku.

Paul Russell

<http://www.mercatornet.com>

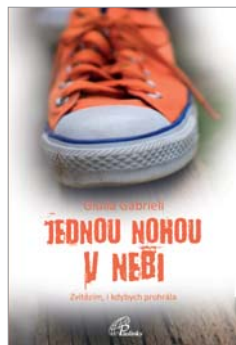
Přeložil Pavel Štíčka
(Mezilitulky redakce)

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, I 10 00 Praha 1, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999

on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Salvatore Tumino: Odpustit otcí i matce

Vztah k rodičům netíží jen dospívající, ale i ty, kdo jsou již sami rodiči. Možná, že si sami nepřipouštíme, že je třeba sestoupit do naší minulosti a odpustit, abychom mohli milovat v plnosti. Brož., 64 str., 99 Kč

Giulia Gabrieliová: Jednou nohou v nebi. Zvítězím, i kdybych prohrála

Silné, ale radostné svědectví čtrnáctileté dívky, která vážně onemocněla a po dva roky bojovala o život. I když věděla, že její boj bude asi marný, nesly se tyto dva roky ve znamení radosti ze života, umění vidět věci jinak, než je běžně vnímáme, a prohloubení její víry. Brož., 112 str., 135 Kč

Jak to vidí Radim Ucháč

Kdo se nás rodičů a našich dětí zastane?

V dnešní společnosti sílí snahy o rozbití vazby mezi dětmi a rodiči a o vytvoření pocitu, že rodina je libovolný spolek libovolných jedinců. Důsledkem jsou osamocení jedinci vytržení ze svých přirozených kořenů, snadno manipulovatelní totalitní mocí.

V Poslanecké sněmovně leží zákon, který má umožnit adopce dětí homosexuálními páry. Návrh prošel koaliční vládou, aniž by k němu zaujala stanovisko. Čemu nebo komu vlastně má sloužit zákon? Dětem? Kdepak. Děti jsou v tomto případě obětí ideologie.

Zarážející je, že dokonce ani křesťanští politici nejsou schopni společnosti srozumitelně vysvětlit, proč se jedná o zlo, kterému je třeba se bránit. Diskutují o nepodstatných věcech, že si mohou registrované páry vztahy upravit v rámci platné legislativy nebo že neexistuje jednotné stanovisko psychologů na výchovu dětí v homosexuálním prostředí. Následuje bezzubý závěr, že je to zbytečný zákon.

Zákon nebude mít dopad na několik jednotlivců. Jeho pravým smyslem je převychovat společnost, aby akceptovala rouhání a hřích a tím se postavila proti Bohu. Sodomie a Sodoma se z našeho slovníku zcela vytratily. Na přirozené rovině je pak cílem zničení rodiny, i když si to mnozí neuvědomují. Nikde už není slyšet, že homosexualita je deviací.

Již dnes je společnosti vnucován homosexuální životní styl: muži a ženy jsou stejní, o děti musí pečovat stejným dílem, stejně vydělávat peníze, stejně uklízet atp. Nyní jde o rozbití vazby mezi dětmi a jejich rodiči a o vytvoření pocitu, že rodina je libovolný spolek libovolných jedinců. Důsledkem jsou osamocení jedinci vytr-

žení ze svých přirozených kořenů, snadno manipulovatelní totalitní mocí.

Jako zcela směšný zní nárek, že přece homosexuálové slibovali, že se spokojí s registrovaným partnerstvím. Tato sexuální revoluce probíhá organizovaně ve všech státech světa podle stejného klíče. I u nás je štědře dotovaná. Jen pro ilustraci, např. organizace *Gender Studies* dostala od roku 2001 na propagaci těchto ideologií ze státního rozpočtu 58 milionů korun, organizace *AIDS pomoc* zaměřená na homosexuální subkulturu 59 milionů.

Prvním krokem vždy bylo vnucení tolerance k praktikování homosexuality – zrušení trestních postihů. Ty logicky chránily především dospívající, aby do víru destruktivního života nespadli. Pak nastupuje požadavek, aby stát uznal legitimitu tohoto druhu soužití. U nás se tak stalo prostřednictvím vydírání poslanců ČSSD tehdejšími předsedou Jiřím Paroubkem v roce 2006. Dalším požadavkem je povýšení těchto svazků na úroveň manželství a adopce dětí. Nejprve „vlastních“ a posléze i všech ostatních. V kombinaci se zaváděním štědře dotovaného pěstounství na přechodnou dobu se tak dostáváme do podobné situace jako např. v Británii, kdy děti kohokoli z nás budou moci být dočasně svěřeny i homosexuálním párům. O jakou se bude jednat péči, si každý může udělat obrázek z fotografií posledního „pocho-

du hrdosti“ v Praze. Nesouhlasíte s homosexuálním životním stylem? Pozor na platné antidiskriminační zákony nebo trestní zákon, kde můžete být nařčeni, že podněcujete k nenávisti. Je jen otázkou času, než se antidiskriminační legislativa začne aplikovat na sňatky homosexuálů v kostelech.

Věřím, že Bůh vždy nechá nějaký čas na možnost zvrátit zlo, než se zakoření. Toho jsme zatím nevyužili. V České republice došlo k legalizaci homosexuálního soužití před osmi lety. Za tu dobu se nikdo ani náznakem nepokusil tento zákon zrušit. Všichni, včetně představitelů Církve, k tomuto způsobu života na veřejnosti mlčí. Lze se proto divit, že se děti ve školách, včetně církevních, povinně učí, že homosexualita je normální životní styl a zákon se nyní rozšiřuje o adopce dětí?

Lze jen doufat a modlit se, že KDU-ČSL využije svého postavení a síly koalice k zablokování navrženého tragického zákona. Potřebnou sílu jako koaliční partner má a byla by škoda, pokud by svou činnost omezila na pouhé hlasování proti zákonu, protože jejich hlasy ochotně nahradí komunisté. A pokud rodiny nezačnou své děti i sebe bránit za otevřené podpory biskupů, těžko lze politikům vyčítat, že nemají odvalu bojovat za právo a spravedlnost.

Mgr. Radim Ucháč
prezident Hnutí Pro život ČR

Webová stránka <http://res.claritatis.cz> aneb Jak šířit dobré zprávy

Na vaše vlastní nebo farní webové stránky můžete umístit automatický přehled posledních zpráv. Stačí na své stránky umístit kód, který najdete na <http://res.claritatis.cz/podpora>. Na téže stránce můžete také najít bannery k propagaci našeho internetového zpravodajství, stejně jako odkaz na náš facebookový profil. Pomozte nám šířit zprávy, o kterých se jinde nepíše, mezi vaše známé a přátele! Děkujeme!

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz.

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Už před časem se objevila zpráva, že společnosti Apple a Facebook zavádějí netradiční benefity. Svým zaměstnankyním v USA dají až 20 tisíc dolarů (skoro 440 tisíc korun), když si nechají zmrazit vajíčka pro vyšší šanci na otěhotnění v pozdějším věku. Inu, nová doba! V příkrém rozporu s touto filozofií odkládání mateřství je pak honba za dítětem doslova za každou cenu, při které jen u jednotlivého páru přijdou nazmar desítky počatých dětí – v laboratořích, v kryokonzervovaném stavu, při preimplantační diagnostice, při nezdařených pokusech, při potratech selektivního rázu...

... ale stále jde o děti. Česká společnost se tiše připravuje na velké změny, pro které je již upravena legislativní půda. Mluvmе o juvenilní justici. Je tak naléhavě nutné, aby v naší zemi vznikl nikoliv ombudsman pro děti (což je nejnovější návrh ministra Dientsbiera), ale kontakt pro rodiny, kterým za dveřmi stojí sociální služba a s nimi policisté, protože si přišli na základě jednoho udání či nepřesné informace nebo mínění učitele ze školy rovnou pro děti! To se možná dnes neděje tak často, ačkoliv občas i tak ano, ale dít se to může začít a pak to bude opravdu „vítr“. Rodiny potřebují ochranu a pomoc. Ocitáme se na prahu doby, kdy je mezi dětmi a rodiči systematicky vrážen klín, jenž má rozbít důvěru a lásku a – řekněme si

to na rovnu – prostě normální vztahy v rodině. Má postavit děti proti rodičům, a to skrze agendu ochrany dítěte. Intenzivně se tématem zabývá mj. paní poslankyně dr. Jitka Chalánková. Na dané téma zprostředkovala médiím, veřejnosti i svým kolegům v zákonodárcském sboru konferenci a stále pilně upozorňuje na nová úskalí dané problematiky.

Tento prostor neskýtá dostatečné množství volného místa, ale upozorňuji jen např. na nejnovější diskusi ministrů několika resortů o tom, že by se měly státem hradit obědy pro děti z chudých rodin. Jak tyto děti vytipují? Inu tak, že děti nechodí do školní jídelny. Které děti nechodí do školní jídelny? Inu často ty, které jsou z početných rodin, doma je maminka, která vaří nejmenším dětem, jež s ní zůstávají doma celé dopoledne, a tak se i přichází školáci s nimi najít. Jak

se pozná chudá rodina? Inu, orgán sociálně právní ochrany dětí si na ně dohlédne a např. do takové početné rodiny přijde zjišťovat, proč jejich dva, tři, čtyři školáci nenavštěvují školní jídelnu. Prostě – stát si je ohlídá.

„Jana se neusmívá a není schopna se z ničeho radovat. Vykazuje známky těžce traumatizovaného člověka. Její matka a dva bratři jsou zřejmě stále v rukou IS, sen o medicíně pohřbila. Na otázku, co by řekla sedmdesátiletému Arabovi, který si ji odvedl domů a před hlavní své pušky ji přinutil ke konverzi, odpověděla: „Nechtěla bych mu říct nic, chtěla bych ho zabít.“ CNN hovořila také s několika muži, které nyní Kurdové vězní a kteří bojovali v řadách IS. Jeden vypověděl, že IS nováčky láká mimo jiné slibem, že jim obstará manželky. IS se touto praxí unášení jezidských žen nijak netají a otevřeně o tom píše ve svém propagandistickém časopise. „Je třeba si uvědomit, že zotročit si rodiny bezvěrců a udělat si z jejich žen konkubíny je plně zakotveno v šarii, islámském zákoně,“ píše se na stránkách *Dabiq*.“ – Je dobře, že si systematického pronásledování křesťanů muslimy všimají média hlavního proudu, v tomto případě *Novinky.cz*. Vždyť jedním z nejčastějších jmen novorozenců v západní Evropě je Mohamed.

-zd-

9. 11. Ne Svátek Posvěcení lateránské baziliky
Ez 47,1–2,8–9,12, Žl 46, I Kor 3,9c–11,16–17, Jan 2,13–22
10. 11. Po Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve
Tit 1,1–9, Žl 24, Lk 17,1–6
11. 11. Út Památka sv. Martina, biskupa
Tit 2,1–8,11–14, Žl 37, Lk 17,7–10
12. 11. St Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka
Tit 3,1–7, Žl 23, Lk 17,11–19
13. 11. Čt Památka sv. Anežky České, panny
Flm 7–20, Žl 146, Lk 17,20–25
14. 11. Pá sv. Mikuláš Tavelič, kněz a mučedník
2 Jan 4–9, Žl 119, Lk 17,26–37
15. 11. So sv. Albert Veliký, biskup a učitel církve
3 Jan 5–8, Žl 112, Lk 18,1–8

16. 11. Ne 33. neděle v mezidobí (*Den Bible*)
Př 31,10–13,19–20,30–31, Žl 128, I Sol 5,1–6, Mt 25,14–30
17. 11. Po Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice
Zj 1,1–4; 2,1–5a, Žl 1, Lk 18,35–43
18. 11. Út Posvěcení římských bazilik sv. apoštolů Petra a Pavla
Zj 3,1–6,14–22, Žl 15, Lk 19,1–10
19. 11. St sv. Mechtilda, panna, mystička OSB
Zj 4,1–11, Žl 150, Lk 19,11–28
20. 11. Čt sv. Felix z Valois, kněz, zakladatel řádu OST
Zj 5,1–10, Žl 149, Lk 19,41–44
21. 11. Pá Památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
Zj 10,8–11, Žl 119, Lk 19,45–48
22. 11. So Památka sv. Cecílie, panny a mučednice
Zj 11,4–12, Žl 144, Lk 20,27–40

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 240008911/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.